

[Fogh Rasmussen]

Vi er også kritiske over for de radikales forslag om en central udligningsordning, som skal udligne virksomhedernes overskud og tjene til delvis dækning af tab.

Generelt vil jeg om forslaget sige, at vi kunne ønske os, at det radikale venstre var lige så optaget af, hvordan virksomhedernes overskud overhovedet skal blive fremskaffet, som af, hvordan det skal fordeles. Det typiske i dag er jo ikke overskud, men underskud, bl.a. på grund af den økonomiske politik og erhvervs politik, som det radikale venstre gennem sit forlig med regeringen har et medansvar for. Vi har fremsat vores forslag om frivillig overskudsdeling som led i en større plan, der skal forbedre virksomhedernes konkurrenceevne og dermed deres muligheder for at få overskud, og kun i den sammenhæng er det meningsfuldt at tale om overskudsdeling.

Jeg vil godt sige til sidst, at vi er enige med de radikale i, at en form for overskudsdeling kan medvirke til en bredere folkelig forståelse for nødvendigheden af en erhvervsfremmende politik. I det lys vil vi med åbent sind, men også kritisk og grundigt studere det radikale forslag nærmere i udvalget.

Dyremose (KF):

Det fremgår af fru Lone Dybkjærs skriftlige fremsættelse, at hovedformålet i virkeligheden er at bidrage til diskussionen om medarbejdernes indflydelse og medejendomsret til virksomhederne. Når man ser på de opinionsundersøgelser, som vi har set de sidste 2 uger fra henholdsvis Observa og AIM, så er der noget, der tyder på, at behovet er størst her i folketinget for at diskutere det, medens behovet ikke er så frygtelig stort ude i befolkningen, i hvert fald ikke så længe der bliver sat en form for lighedstegn mellem ØD og så noget med tvang og centrale fonde. Derfor hilser vi da også med glæde – og det kan være, at det radikale forslag bedre kan bidrage til debatten end socialdemokraternes – at de radikale ikke har nogen central fond i deres forslag. Vi mener, det er meget vigtigt at konstatere, at de radikale, som ellers er regeringens støtteparti på mange områder, her markant adskiller sig fra socialdemokratiet. Vi håber, at de radikale vil holde fast ved dette standpunkt.

Vi er altså glade for, at der ikke er nogen central fond, men vi kan alligevel ikke støtte beslutningsforslaget, som det foreligger, og det skyldes først og fremmest to punkter i forslaget. Det ene er, at der er tale om en obligatorisk deling af virksomhedernes overskud. Det konservative folkeparti siger klart nej til tvang på dette område. Vi tror, at tvang vil skade i stedet for at fremme samarbejdet på virksomhederne.

Det andet punkt, hvor vi er væsentligt uenige med de radikale, er spørgsmålet om, at de andele, som den enkelte lønmodtager får, ikke skal være omsættelige, men skal være bundet, indtil vedkommende endeligt forlader arbejdsmarkedet. De radikale anvender altså også tvang over for den enkelte lønmodtager, og de radikale tror åbenbart ikke på, at den enkelte lønmodtager selv er i stand til at disponere fornuftigt. Det må vi have storebror stat til at gøre for dem. Denne holdning deler det konservative folkeparti ikke. Vi mener, at forslag om at udbrede medejet til de ansatte må baseres på frivillighed såvel for virksomheder som for de ansatte.

Hvis jeg vender tilbage til spørgsmålet om den obligatoriske deling af virksomhedens overskud, har jeg med interesse noteret mig, at de radikale mener, at egenkapitalen skal være tildelt en rimelig forrentning. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at fremmedkapital og egenkapital behandles ens. Hvis det betyder, at egenkapitalen skal forrentes med de op til 20 pct., som fremmedkapitalen tit skal forrentes med, har jeg en fornemmelse af, at det overskydende overskud nok ikke er ret stort i ret mange virksomheder, og at det radikale forslag derfor ikke vil have ret mange konsekvenser. Det er vi selv sagt interesserede i at se beregninger af i udvalget. Jeg tror, det er en af grundene til, at man måske ad helt frivillig vej kan nå længere end ved at forsøge at tvinge denne ordning ned over hovedet på folk.

Vedrørende, at andelene ikke er omsættelige, har jeg fremhævet, at vi synes, det er udtryk for mistillid til lønmodtagerne, at man ikke efter en vis bindingsperiode kan frigøre midlerne, således at lønmodtagerne selv kan disponere. Vi er heller ikke særlig begejstrede for den mærkværdige konstruktion, som den særlige sikringsordning for medarbejderkapitalen er, hvor man ligesom forsøger at fjerne